

15 MAART 1922

No. 6.

27e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Indien wij alleenlijk in dit leven op Christus zijn hopende, zoo zijn wij de
ellendigste van alle menschen.

1 Corinthiers 15 : 19

Van een Leven vóór dit Aardsche Bestaan.

„De Geest getuigt met onzen geest”,
dat wij van hooger orde zijn dan stof-
geboorte.

Dr. A. H. De Hartog, De Heils-
feiten, blz. 83.

Op mijn schrijftafel ligt een antiek boek: „Kerkelyke Oudheden van de Derde of Vierde Eeuw: of Levensbeschryving der Kerkvaderen”, door Joannes de Clerck, een in 1764 gedrukt werk. Op bladzij 276 van die uitgave staat (ik laat de spelling onveranderd):

„Een tweede leerstuk der Platonisten, 't welk zeer veel gerugts heeft gemaakt, is dat van de voorwezenheid der zielen in de plaatzen welke zyn boven de Maan, van de misdaden die ze daar kunnen hebben begaan, van hunne verbanning uit die gelukkige verblyfplaats, om te komen wonen in lichamen verscheidentlyk gestelt, volgens de verscheidene verdiensten van de zielen; en eindelyk van hare wederkeering in de plaatzen, waarvandaan ze haren oorsprong hadden bekomen.”

De leer van de „voorwezenheid der zielen”, of in de taal van vandaag: het vóór-bestaan der menschelijke geesten, heeft ook in onze tijd veler aandacht getrokken. Vooral hebben daartoe bijgedragen de volgende verzen van de „Mormoonsche” dichteres Eliza R. Snow:

O, mijn Vader, die daar boven
 Woont in heerlijkheid en licht,
 Wanneer, ach! herwin ik Uw bijzijn
 En zie ik weer Uw aangezicht?
 Woonde in Uwe heil'ge woning
 Eenmaal niet mijn geest? Werd hij,
 In zijn eerste, vroegste kindsheid,
 Niet gekoesterd aan Uw zij?

Met één wijs en heerlijk oogmerk
 Zondt Gij mij naar de aarde heen,
 En onthieldt mij de herinn'ring
 Aan mijn toestand in 't verleden;
 Maar toch: „Gij zijt hier een vreemd'ling”,
 Lispte een fluist'ring soms zoo teêr;
 En ik voelde mijne herkomst
 Uit een meer verheven sfeer.

Dit eenvoudig-mooie lied (twee verzen van de vier zijn voor ons onderwerp voldoende) heeft beslag gelegd op de harten van kerkleden en buitenstaanders beiden. Niet alle buitenstaanders, maar velen. De schrijver herinnert zich een voorval van zoowat vijftien jaar geleden, dat dit feit treffend naar voren bracht. 't Was in Salt Lake City. Een jonge man, een niet-„Mormoon”, was gestorven. Tijdens zijn leven was „O mijn Vader” een zijner lievelingsliederen. Niets was dus natuurlijker dan dat er voorgesteld werd dit lied te laten zingen toen hem de laatste eer bewezen werd.

De lijkdienst echter was in handen van een minwijzen dienaar des woords, die niet alleen zich ertegen verzette, maar zelfs zóover ging dat de rouwstonde — die troost moest brengen aan treurende — een theologische scheldpartij werd. In die dagen was er een niet-„Mormoonsche” redacteur, iemand die dikwijls een vlijmscherpe anti-„Mormoonsche” pen voerde, die den kleinzieligen prediker terecht zette. Het lied — zoo verklaarde hij — was niet alleen heilig in de oogen van het „Mormoonsche” volk, maar in-mooi in de oogen van haast alle andere menschen.

Wat is er in het lied dat ons, dat u en mij zoo aantrekt? De schrijver van dit opstel gelooft: het is de ronde uitspraak van iets dat wij allen bewust of onbewust, vaag of minder vaag, gevoeld hebben. Wij hebben — hiervan is hij heilig overtuigd — een vóór-bestaan gehad, een leven vóór dit aardse leven. En nu die waarheid zoo opeens voor ons staat, zoo plots en rondweg uitgesproken wordt, juicht onze innigste ik dat toe, want ons diepste zelf weet dat het zóo is. Die ziel komt daar op eens in een gedachte-sfeer die haar ingeboren is, zij bevindt zich plotseling in haar natuurlijk-eigen element.

Er bestaat nog een „Mormoonsch” dichtstukje over het voorleven, indertijd door President John Taylor geschreven in het poëzie-album van Miss Abby J. Hart te New-York. Ik vertaal het hier:

Abby: weet ge vanwaar ge kwaamt?
 Uw oorsprong? Wie ge zijt? En wat?
 Waarheen ge reist? Een vlinderpop
 Van gist'ren; heden een kapel,
 Een bontgekleurde, fladd'rend rond,
 Een molje, morgen neergeveld,
 En dan niets meer — wacht dat, dat u?
 Moet ge óók vergaan, zóó, zonder hoop,
 Roemloos? O neen! niets, niets daarvan!
 Ge koesterdet u eenmaal in
 Des Vaders schoot, en leefdet en
 Bewoogt u daar, voor duizenden
 Van jaren. Ja, eer deze sfeer,
 Deze aarde ontstond uit baaierdklomp.
 Eer zon of maan of starrenheir
 Werd voortgebracht; eer zonen Gods
 Van vreugde juichten; eer het heir
 Van Morgensterren vroolijk zong —
 Toen leefdet gij. Ge leefdet toen
 Om andermaal te leven — neen!
 Ge leefdet om een eindeloos,
 Een eeuwig leven voort te zetten:
 Te leven, hand'len, immer voort,
 Zoolang als er een geest, een God,
 Of wereld zal bestaan; steeds-door,
 Van eeuwigheid en eindeloos.

Toen ge in het Vaderhuis omhoog
 Nog woondet en daar deeldet met
 Uw broedren wonderheerlijk heil,
 Al wat een geest genieten kon
 Die niel met vleesch nog was omkleed,
 Zaagt gij, door jaren ongeteld,
 Door schemersluier heen, dat ge eens
 Zoudt wone' in 't vleesch, gelijk de Goôn;
 Dat ge eens in 't voetspoor treden zoudt
 Van uwen Oudsten Broeder. Jezus,
 Den grooten Vrededorst, voor Wien
 Op aarde een lichaam werd bereid.
 Ge hoordet, zaagt, verlangdet, badt,
 Ge hooptet daarop tot het kwam;
 En ge verscheent op d'aardbol hier,
 Lichaam en geest: een ziel, zóó uit
 Eloheims handen — eeuwig als
 Hijzelf — een deel van uwen God,
 Een kleine vonk, geslagen van
 De Godheid, 't vuur der Eeuw'ge Vlam.

Ook andere dichterlijke geesten, oude en moderne, hebben het voorbestaansthema bezongen. In Jeremia's boek (1: 4 en 5) staat het volgende opgeteekend:

„Eer ik u in den moederschoot vormde heb ik u gekend,
en eer gij uit het lichaam te voorschijn kwaamt heb ik u gewijd,
u tot profeet der heidenen gemaakt.”

Hier is mijne overzetting van een vers in de eerste helft der acht-tiende eeuw door Wordsworth geschreven:

„Geboort' is maar een droom en een vergeten,
De geest die met ons rijst, de levensster,
Heeft andre baan gemeten
En komt van ver.
Niet in totaal-vergetelheid.
Niet in besliste onwetendheid:
Wij komen langs een gloriepad
Van God, ons aller bakermal.”

Van jongen datum is het volgende van de hand van M. C. Brunings (Haagsche Post, 25 Sept. 1920):

„k Zie de zilvren draden zachtkens zweven,
Zijden spinsel, door den herfst verspreid,
En in 't diepste mijner ziele beven
Vage droomen van vervloden tijd.

Vage droomen van een ver verleden,
Van een leven, voor dit aardsch bestaan,
En herinn'ring weeft van 't klare heden
Raagfijn spinsel naar 't voorbijgegaan.

Uit de diepte van dat ver verleden
Suist soms zacht een droef-blij wonderlied.
Nu en toekomst zijn aaneengeweven
Met 't verleden, maar wij weten 't niet.
Soms slechts komen droomen ons omzweven
Zacht gewekt door stem of blik of lied.”

Hoe mooi, niet waar? „Zacht gewekt door stem of blik of lied”. Ik zou de beteekenis van dat „stem” willen uitbreiden en erbij insluiten de Stem der Goddelijke Inspiratie. Brunings schijnt niet meer dan de gewone beteekenis in dat woord te leggen.

Ons heugenislicht is niet totaal uitgebluscht. Iets als een deksel houdt het tijdelijk verduisterd. Zoals ik elders schreef:

„Tenzij een heinnis-ademing,
 Mysterie-stemme, strelend fluistert
 En, zij 't met vage schemering,
 Herinn'ring aan 't nachtzwart ontkluistert.”
 („Een Vreemd'ing Hier”.)

Méer dan een dichterlijke fantasie is die „heinnis-ademing” mij. Het „zakelijke” en „nuchtere” in mij hecht er groot gewicht aan. Dat gedeelte van mijn „zijn” ging volkomen mede toen ik t. a. p. schreef:

Mijn geest is hier een vreemdeling;
 Dit is geen bloot, onvast gelooven,
 Maar dege zielsverzekering,
 Die twijfel me niet kan ontrooven.

Vaak fluistert heinnis-ademing:
 „Eens woondet gij (uw geest) daar boven!”
 Die stem vermocht, waar 'k doolde of ging,
 't Gedruisch der wereld niet te dooven.

Wat hier veranderen moge of keeren,
 Zij licht mijn levenspad of duister:
 „Hoewel de 'erinn'ring ge verloorde,

Uw geest toefde eens in heilger oord”,
 Zóo lispelt strelend-zoet gefluister,
 „Eens woonde hij in reiner sferen.”

In dat vlekloos-reine Lichtgebied was het ons niet mogelijk de daar bestaande glorie te waardeeren. Om die les te leeren — en méer nog — verlieten wij het Glansgewest: vernedering vóór verhooging. Slechts dáár wordt een vreugdevolheid genoten waar geest-gewiekte intelligentie voor eeuwig en altoos vereenigd is met heilwef-betegeld element. Zóo leert ons moderne openbaring.

Dát is het wat ons de kennis van het voorbestaan wil onderwijzen. Wij zijn op aarde voor een doel, een verheven doel. Ons leven hier is een proeftijd en is hoogst gewichtig. Zoo wij luisteren naar de liefelijke influisteringen die in onze beste oogenblikken tot ons komen, zal onze vrije wil, de eeuwige moreele levensspil, ons nader tot het Licht opvoeren. Willens en wetens nader, steeds dichter bij de wonderglorie van het Ouderhuis daar Boven!

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN.

De Heiligen aangeraden zichzelf voor te bereiden voor tijd en eeuwigheid. Voorzorgsmaatregelen te nemen tegen ziekte, die wreede bemiddelaar des Doods.

Redevoering gehouden in den Salt Lake Tabernakel, 11 December 1921.

door Apostel JAMES E. TALMAGE.

Het uur der aanbidding is in mijn geest onafscheidelijk verbonden met diep verantwoordelijkheidsbesef en de erkenning van groote zegeningen.

Opdat het doel onzer bijeenkomst dezen middag eenigermate bereikt moge worden, is het noodig dat wij onze harten, onzen geest en onze zielen openstellen voor de inspiratie en invloed van Hem, dien wij hier tezamen komen aanbidden.

Om op de juiste wijze te kunnen aanbidden, moeten wij een zuiver begrip hebben van de waardigheid van het wezen dat wij aanbidden en zij, die de Engelsche taal bestudeeren weten wel dat het woord „worship” (aanbidden) uit dezelfde bron ontsproten is als het woord „worthiness” (waardigheid); en aanbidding is afhankelijk van ons begrip van de waardigheid van het voorwerp, waaraan wij onze bewondering offeren, die wij aanbidding noemen.

Nu, om verschillende dingen te leeren, komen wij tezamen in klassen; wij bezoeken scholen, wij lezen en spannen onze beste krachten in en wij verzamelen ons op plaatsen waar wij ook elkander kunnen onderwijzen. En zoo vertrouw ik, dat wij dezen middag, onder de zegeningen Gods, in staat mogen zijn elkander te helpen, om misschien tot een ruimer inzicht te komen van aanbidding in de volle beteekenis dan wij tot nu toe gehad hebben.

Ware Godsdienst.

Godsdienst moet, om dien naam waardig te zijn, nuttig, dienstbaar en praktisch zijn, en moet iets meer bevatten dan doode formaliteiten en uiterlijke vormen. Ware godsdienst omvat beide: de tijdelijke en eeuwige elementen van ons bestaan en voor beide: de tijdelijke en de eeuwige sfeer hebben wij eenige plichten te vervullen. De samenstelling van ware godsdienst bezit een eeuwig en een tijdelijk weefsel, of, om duidelijker te zijn, kan ik zeggen: materiaal, schering en inslag. Deze twee moeten tezamen geweven worden, want een godsdienst die alleen rekening houdt met het hiernamaals, is onvoldoende; en als wij de term „Godsdienst” toepassen op eenig systeem of begrip dat enkel de zaken van het sterfelijk leven op het oog heeft, dan is dat niet volledig en verdient dien naam niet.

Het plan van zaligheid dat de basis, het fundament zoowel als de geheele opbouw moet vormen, hetwelk het element van ware godsdienst moet zijn, is een coöperatief plan, een plan van samenwerking.

De mensch kan zichzelf niet redden; Christus alleen kan hem niet zalig maken Ik gebruik deze uitdrukking met gepasten eerbied en met de wetenschap dat zij misschien in strijd is met de opvattingen van hen die gelooven dat God, en dus ook Jezus Christus, — want

Hij is ook God — alles kan doen. Hij alleen kan ons niet redden; wij alleen kunnen onszelven niet redden. Van ons wordt vereischt, dat wij ons aan zekere handelingen onderwerpen, zekere werken doen en als zij gedaan worden op de goede manier, zooals is voorgeschreven, dan zal dat ons de noodige hulp verschaffen overeenkomstig het plan van zaligheid dat gebaseerd is op het verzoeningswerk gewrocht door den eenigen Verlosser en Zaligmaker van het menschelijk geslacht, waardoor de mensch zaligheid kan verkrijgen — en zelfs hoogste zaligheid — in het Koninkrijk van God.

Het is schadelijk om zich godsdienst voor te stellen als een negatief ding; integendeel is godsdienst bij uitstek positief, want er wordt actie vereischt en de resultaten des levens worden niet afgemeten naar wat wij niet gedaan, of nagelaten hebben, maar naar wat wij getracht hebben te doen en naar de kracht die wij aangewend hebben om iets goeds te bereiken. Alleen de waterdoop en de oplegging der handen zouden nooit verordeningen kunnen zijn, die erkend en aangenomen worden aan de overzijde des grafs, ware het niet dat zij voorgeschreven zijn en vereischt worden; en daarom zijn zij, als zij toegediend worden door van God gegeven autoriteit, aan den persoon die door voorbereiding ontvankelijk gemaakt is, krachtige middelen op den weg naar zaligheid en onmisbaar voor de zaligmaking.

Geopenbaarde Waarheid onveranderlijk.

In deze eeuw vinden we hier en daar in de wereld verstrooid, hen, die grooten nadruk leggen op het gewicht van een ethisch leven; en zij verkondigen dat, als een mensch geen onrecht doet, tenminste geen ernstig of diepgaand onrecht, dat het genoeg is en dat er na zijn dood een plaats voor hem bereid is. Wij stemmen toe, dat er een plaats bereid is voor zulk een persoon, maar wij gaan niet accoord met de gedachte dat het dezelfde plaats zal zijn die bereid is voor den dapperen strijder en voor hen die den strijd hebben aangeboden om het werk Gods vooruit te brengen. Onze opvattingen omtrent ethica kunnen veranderen en doen dat ook somtijds. De ethische standaard verandert in den menschelijken geest. Wat heden strikt ethisch is, kan het mogelijk morgen niet weer zijn; maar geopenbaarde waarheid is een onveranderlijke standaard, waardoor wij onze handelingen kunnen peilen of zij al dan niet rechtvaardig zijn, of zij opbouwend zijn of op nalatigheid wijzen, eeuw in en eeuw uit, want de vereischten voor zaligmaking zijn eeuwig.

Het is niet mijn bedoeling iemands opvattingen van ethica te laken, mits zij natuurlijk redelijk zijn, maar ik zou gaarne willen dat dezen mensch zich afvroeg of eenige zedewet of gedragslijn die hij kan bedenken, de plaats kan innemen van het plan der zaligheid vastgesteld door onzen God en Heer. Als ik de Schriften lees, ze in mijn eenvoudigheid neem zooals zij geschreven staan en geen eigen bedenkels er tusschen voeg, dan zie ik, dat „hij die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden” en ik lees met dezelfde gerustheid dat „hij die niet geloofd zal hebben zal verdoemd worden,”

en ik durf er bij te voegen, hoe hoog zijne levensopvatting ook moge zijn.

Om de zegeningen te kunnen oogsten die beloofd zijn voor de onderwerping aan de wetten en verordeningen van het Evangelie, is het noodig dat wij die onderwerping bewijzen, want de voorwaarden zijn vastgesteld en wel door de eene en eenige autoriteit die ze vaststellen kon en door alles heen zullen wij in iederen plicht, vervat in het evangelie behoorende tot de werkelijke, actieve en ware godsdienst van Jezus Christus en daarom opgenomen in de Kerk van Jezus Christus, vinden dat een coöperatieve of wederzijdsche handeling wordt vereischt. Als de mensch zijn deel gedaan heeft, dan zal de Heere Zijn werk doen en ons is uitdrukkelijk verklaard, door het woord der hedendaagsche openbaring — de Heere spreekt hier zelf en daarom wordt deze groote waarheid geuit in den Ien persoon: „Ik, de Heere ben gebonden indien gij mijne geboden doet, maar indien gij niet doet naar mijne woorden, zoo hebt gij geene belofte.”

Tijdelijke en eeuwige Gaven.

Wij gelooven dat de geest van God zich op verschillende wijzen kan manifesteren. Wij gelooven in geestelijke gaven, maar wij weten dat God voorbereiding eischt van hem die een dezer gaven wil ontvangen. Wij spreken van God als van de Bron, waaruit alle zegeningen voortvloeien, een poëtische en ware uitdrukking, want al wat wij zijn en al wat wij hebben, zijn de resultaten van Gods welwillendheid en zijn in overeenstemming met Zijne plannen voor de opheffing en de verheerlijking van Zijne zonen en dochteren die hier in het vleesch wonen. Het is noodig dat wij bekend worden met tijdelijke zaken en ons bemoeien met tijdelijke dingen of om juist te zijn, met materiele dingen. Daarvoor zijn wij hier geboren en zijn onze geesten vereenigd met de omhulsels, die gemaakt zijn uit het materiaal der aarde, zoodat wij in direct contact zouden zijn met de dingen der aarde en alzoo de ondervindingen opdoen, die noodig zijn voor onze verdere vooruitgang.

Wij hidden om de benodigdheden des levens, zooals: voedsel, kleeren en woning. Wij willen graag een schuilplaats hebben voor onszelve en onze familie's om beschut te zijn tegen de guurheid van het weder.

Zullen wij nederzitten en God bidden dat Hij ons moge behoeden voor de zonnehitte of voor de koude en verwachten dat er plotseling een huis uit den grond vrijst? Of zullen wij aan 't werk gaan en een woning bouwen, terwijl den Heere vragend ons te zegenen in onze pogingen, zoodat het inderdaad een huis kan worden?

(Wordt vervolgd.)

DE STER.

Nederlandsch Organ van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. GILLYWHITE.

Assistent:
C. ZAPPEY.

President Whitney en de Londen „Express“.

Een voorval in den pers-kanselstrijd welke nu gevoerd wordt tegen de Heiligen der Laatste Dagen in Engeland, is een uitdaging gedaan door den Eerw. Sir Genille Cave-Brown-Cave aan Ouderling Herbert Savage, president van de Londensche conferentie der Kerk, om met hem in het publiek te debatteeren over de „Zedenleer van het Mormonisme“. Ouderling Savage vervoegde zich over deze zaak aan het hoofdkantoor in Liverpool, waar het volgend telegram alreeds ontvangen was van den redacteur van den Londen „Daily Express“:

Londen, 27 Januari 1922.

Orson Whitney,
295 Edge Lane, Liverpool.

„Neemt gij de uitdaging aan van Sir Genille Cave, voor een publiek debat met President Savage over de Zedenleer van het Mormonisme? Redacteur Daily Express, Londen.“

Antwoord betaald 48 woorden.

President Whitney telegrafeerde onmiddellijk het volgende antwoord: „Zeer zeker niet. Mijn redenen zijn vervat in den wijzen raad, gegeven door Brigham Young: ‚Verwaardig u nooit te redetwisten met de goddeloozen. De beginselen van het Evangelie zijn te heilig om er over te twisten. Geef u getuigenis in nederigheid, en laat het resultaat aan God over.‘

ORSON F. WHITNEY.“

ZEER ZEKER NIET.

ORSON F. WHITNEY.

„Verwaardig u nooit, te redetwisten met de goddeloozen. De beginselen van het Evangelie zijn te heilig om er over te twisten. Geef uw getuigenis in nederigheid en laat het resultaat aan God over.“

(Pres. Brigham Young.)

Het moet als een misdaad beschouwd worden, in wet zoowel als in daad, voor een persoon of een vereeniging van personen, om een

godsdienstige vervolging op touw te zetten. Den een of anderen dag, wanneer de wereld zóóver gevorderd zal zijn, zullen zulke handelingen beschouwd worden misdadig te zijn, en volgens de wet gestraft worden.

Vreemd is het — uitermate vreemd, dat in deze dagen van betrekkelijke verlichting, eenige gewetenlooze ophitsers, onverschillig voor waarheid, rede, of de eenvoudigste rechten van den mensch, het in hun macht kunnen hebben, tegen een onschuldig volk zulk een bitter en vijandig gevoel op te wekken, zooals er nu heerscht in verschillende deelen van dit land tegen de schandelijke belasterde „Heiligen der Laatste Dagen”, of „Mormonen”.

Vreemd; dat een belangrijk aantal mannen en vrouwen in een beschaafden, Christelijken Vrijstaat, zóó kunnen worden beetgenomen en misleid, dat zij in woede opstaan en, zonder ééinig bewijs om zulk een gedrag te rechtvaardigen, beginnen, eenige onschuldige zendelingen te dreigen en te mishandelen, wier eenige misdaad is, een vreedzame verspreiding van het Evangelie van Jezus Christus.

En dit gebeurt in de 20e eeuw van de Christelijke jaartelling — niet in de dagen toen de Zaligmaker en Zijn Apostelen vervolgd werden en ter dood gebracht; niet in den tijd van Nero, toen de verachte volgelingen van den gekruisten Nazarener beschuldigd werden van het eten van Romeinsche kinderen op eenzame bergtoppen of in de catacomben, waar zij tezamen kwamen om deel te nemen aan het Heilig Avondmaal, en voor de leeuwen geworpen werden op bevel van een keizerlijken deugniel, om de publieke aandacht van zijn eigen onbeschaamde losbandigheid af te wenden. En dit is niet middeleeuwsch Italië of Spanje, waar men, door een meening te bezitten tegengesteld aan die van de heerschende geestelijke machten, de verschrikkingen van de Inquisitie op zich laadde en gefolterd werd tot onderwerping of levend verbrand.

Dit is vrij en verdraagzaam Engeland, een land beroemd en bewonderd over de geheele wereld om zijn traditioneele liefde voor rechtvaardigheid en eerlijk spel, voor zijn onbetwiste getrouwheid aan die grootste van de Angel-Saksische deugden — het uitstellen van een nitspraak in het geval dat iemand beschuldigd werd van een misdaad, totdat die persoon, zoowel als zijn beschuldiger, gehoord waren, en beide partijen eerlijk en onpartijdig voorgesteld waren. Dit is het land van Milton, Hampden, Cromwell en vroegere en latere patriotten, die breed en diep, op de „Great Charter” ontnomen aan Koning John te Penny mede, de grondslagen legden van de Britsche vrijheid. En toch vindt men in sommige plaatsen denzelfden ouden onverdraagzamen geest die Christus kruisigde. Zijn discipelen in den dood joeg, en „kettlers” naar den hel zond. Alles wat tegen de vroegere Christenen gedaan werd, vindt men terug in de beschuldigingen tegen de evenzoo onpopulaire „Mormonen”, deze laatsten, gelijk de eersten, „een volk dat overal wordt tegengesproken.”

Iedere natie heeft in zich een onnadenkend, bijgeloovig, ontvlambaar element, gemakkelijk te bewerken door volksleiders en mooi-praters,

om zelfzuchtige en duistere doeleinden te dienen. Iedere schurk, met een inktpot of een gladde tong, kan, door een of andere onpopulaire zaak, persoon of volk het mikpunt van zijn belediging te maken, zóó werken op de slechte hartstochten van mannen en de hysterische gevoeligheid van vrouwen, dat zij het beheer over zichzelf verliezen, alle rechtvaardigheid over boord gooien, en een razende, verwoesting-verspreidende menigte worden, gereed alles te doen wat hun nietswaardige ophitsers hen inblazen. De beweegredenen van deze samen-zweerders tegen vrede en goedwilligheid zijn duidelijk zichtbaar aan de oppervlakte. Er is hier een vrouw die novellen schrijft — (stuiverromans) „penny dreadfuls”, die deze soort van reclame noodig heeft om ze te verkoopen — deze vrouw, die nooit in den Tempel te Salt Lake City geweest is, en er zich niet op beroept er geweest te zijn, vertelt het Britsche publiek, door middel van een zekere afdeling van de Britsche pers, van dingen die (zooals zij zegt) in dien Tempel plaats grijpen. Zij heeft nog nooit een naakten Mormoon gezien en beweert toch te welen hoe hij er uit zou zien of welk soort van ondergoed hij aan zou hebben, wanneer hij ontkleed zou zijn.

En ginder is een uitgever, die kans ziet het aantal zijner abonné's te vermeerderen door de oude leugen op te halen dat „Mormoonsche” zendelingen, Engelsche meisjes naar Utah lokken — „duizenden en duizenden” — ofschoon het eerste geval nog moet aangemeld worden aan het geduldig-wachtende „Home Office”. En hij haalt aan als bewijs van de waarheid van deze onnoozele opmerking, den volgenden zin, genomen uit onze „Artikelen des Geloofs”: „Indien er iets deugdelijk, liefelijk, of goed of prijzenswaardig is, zoo streven wij naar die dingen.” „Deze dingen” zijn natuurlijk de Britsche meisjes! En de verdraaier van dien onschuldigen tekst is blijkbaar zoo ongeletterd, dat hij niet weet, dat de zin die hij daaruit genomen heeft, een toepassing is van de woorden van Paulus (Phil. 4 : 8), die dus een vrouwendief geweest moet zijn — en gelijk was aan deze belasterde „Mormoonsche” zendelingen.

Dan volgt, gelijk de geduchte Don Quichote van dit windmolengevecht, een Londensche predikant, wiens motief is godsdienstige haat of een dorst naar pers-bekendheid, misschien beide. Vele jaren in West-Amerika gewoond hebbende, betaalt hij nu „Oom Sam's” gastvrijheid terug door opzettelijk een blaam te werpen op een groot gedeelte van zijn domein; en wel in een taal die bijna een aansporing is tot moord. De onverschillige romanschrijver zegt: „In Texas en Arizona is het geen misdaad een Mormoonsche zending dood te schieten. Hier wordt hen politie-bescherming gegeven.” Het is een feit dat geen „Mormoonsche” zending ooit in Texas of Arizona is doodgeschoten. In den laatsten Staat staan de duizenden Mormonen die daar leven, hoog in achting bij hunne niet-„Mormoonsche” bureu, die hen inderdaad helpen een „Mormoonsche” Tempel te bouwen te Mesa, een van de bloeiende steden van dien groeienden en vrijzinnigen Staat. Deze „eerwaarde heer” weet zóóveel van zonde, dat hij Salt Lake City „de zondigste stad der wereld” noemt. Het feit is,

dat de hoofdstad van Utah, soms aangehaald als „de Mormoonsche Sterkte” — ofschoon 60 % van haar 120.000 inwoners niet-Mormonen zijn — één van de schoonste, zedelijkste en best-bestuurde steden op aarde is, zooals alle waarheidlievende en onbevooroordeelde toeristen toestemmen, die geregeld gaan en komen. Een boek vol van zulke getuigenissen zou ik bijeen kunnen brengen; maar het zou natuurlijk niet voldoen aan de bewonderaars van dezen helderziende van „in de lucht-getrokken dolken”, die, glurende in iemands achtertuin, een bebloed blok ziel, waar misschien een kip is onthoofd geworden om „in een pastei gebakken te worden” en dan thuis komt en van zijn Londenschen kansel aan een domme vergadering deze kostbare en sensationeele schets uitdeelt: „Ik heb met mijn eigen oogen gezien den met bloed gedrenkten steen achter Smith's huis, versch gedrenkt met het bloed van opstandige meisjes-bekeerlingen.” Hij vergat zijn met-open-mond luisterende toehoorders te vertellen waarom hij het de politie niet bericht had, en waarom het Gerechts-hof in Utah deze haren-ten-berge-doen-rijzende wreedheden over het hoofd zag. Een ander aanlokkelijk verhaal beschuldigt de „Mormonen” van het dooden van hunne oude vrouwen door hen sterke alkali te drinken te geven, dat hen langzamerhand vernietigt, op deze manier plaats makende voor jongere vrouwen, geworven door de pogingen van de „Mormoonsche” zendelingen.

Onnoodig te zeggen dat „alkali” niet de eenige soort leugen is, in dit verhaal gebruikt.

En dit zijn slaaltjes van de schepselen die — waarschijnlijk in het belang van een of andere geheime samenspanning — deze nieuwoode, pers-kansel, anti-„Mormoonsche” kruistocht, aanvoeren. En een van hen heeft een van onze ouderlingen uitgedaagd om in het openbaar met hem te debatteeren over „Zedenkunde van het Mormonisme”. Zedenkunde; zeker! Wat weten zij van zedenkunde? Niet genoeg om hen te bewegen de eenvoudige waarheid te vertellen. Debatteer met hen! Zéér zeker niet — zoomin als wij zouden duelleeren met een buning.

Zulke karakters te vermijden is geen schande. Uit hun buurt te blijven, totdat zij een neiging aan den dag leggen om eerlijk en betamelijk te zijn, is slechts een gepast laten-zien van die „voorzichtigheid” die is „het betere deel van dapperheid”. J. H.

Levensliedjes.

No. 4. Aan mijn „Benjamin”.

Kleine dreumes op mijn knieën,
 Jongste in ons gezin,
 Met verbaasde kijkers zie je 'n
 Wondre wereld in.
 Waarom huilde je zooveen?
 Is je moeder uitgebleven?
 Vader kan wel troost je geven,
 Maar geen moedermin.

Later zal je wijsheid garen,
 Hoopl je vader, kind;
 Al de waarheid trouw bewaren,
 Die je in 't leven vindt.
 Maar je zult nog vaak je keeren
 Met een hunkrend hartsbegeeren
 Naar die liefde, niet te leeren,
 Die je aan moeder bindt.

FRANK I. KOOYMAN.

De opstanding.

Uittreksel eener predikatie, gehouden door President
 JOSEPH F. SMITH.

(Overgenomen uit „De Ulah-Nederlander”.)

(Slot.)

Ons Geloof.

Dit is de leer van de Heiligen der Laatste Dagen. Dat is de opstanding van Jezus Christus; en daar Hij de Eersteling is van de opstanding der dooden, zoo zal Hij al de kinderen van Zijnen Vader, op wien de vloek van Adam gekomen is, opwekken zooals Hij opgestaan is. Want zooals door eenen mensch de lichamelijke dood over alle menschen gekomen is, zoo zullen door de rechtvaardigheid van Christus allen tot het leven voortkomen door de opstanding der dooden van alle menschen, hetzij zij goed of kwaad zijn, zwart of blank, gevangen of vrij, geleerd of ongeleerd, het maakt geen verschil of zij jong of oud zijn. De dood, die door den val onzer eerste ouders gekomen is, is te niet gedaan door de opstanding van den Zoon van God. Gij zult uit uwe graven voortkomen, deze zelfde sterfelijke lichamen, zooals zij nu zijn, de teekenen dragende juist zoowel als het lichaam van Christus de teekenen had die op Hem waren. Zij zullen uit hunne graven voortkomen, maar zij zullen onmiddellijk onsterfelijk gemaakt worden, hersteld tot hunne volmaakte gedaante. En de arme ongelukkige mensch die een been, arm of vinger verloren heeft, zal die weer op de juiste plaats hersteld hebben, ieder gewricht in zijne plaats en ieder deel in de juiste plaats en het zal volmaakt gemaakt worden, want dat is de wet van herstelling die God heeft ingesteld, waardoor Zijne doeleinden niet kunnen falen, waardoor Zijne voornemens met betrekking tot Zijne kinderen ten uitvoer zullen gebracht worden. Nu, dit is de herstelling waarin ik geloof. Ik geloof in de opstanding zooals Joseph Smith die verklaard heeft. Hij zeide, dat hij, wanneer hij gestorven zou zijn, naast zijn vader, moeder en andere familieleden gelegd zou worden, zoodat, wanneer de bazuin zou weerklinken en het woord van God voort zou gaan, om uit der dood op te staan, hij het voorrecht mocht genieten, om het eerst zijn vader, moeder en andere familieleden de hand te geven. En ik, en gij — gij echtgenooten die uwe vrouwen lief hebt, en

vrouwen die uwe mannen bemint en die trouw aan elkander zijn, die te zamen verbonden zijn door den band van het nieuw en eeuwig verbond, voor de eeuwigheid zoowel als voor den tijd — wat anders in de wereld, wat anders in den godsdienst der wereld kan aan uw verlangen, behoeften en begeerten of uw ziel voldoen, dan deze leer van Christus in de Schriften van goddelijke waarheid geopenbaard en bekrachtigd en verkondigd door den profeet Joseph Smith in den tijd waarin wij leven, en waarvan getuigenis wordt gegeven in ons eigen verstand en hart, door het getuigenis van den Geest van God, die wij bevoorrecht zijn te genieten? Wat is wenschelijker dan dat wij onze vaders, moeders, broeders, zusters, vrouwen en kinderen zullen ontmoeten, met onze geliefde betrekkingen en familie in de geestenwereld hereenigd zullen worden, elkander kennende, elkander herkende door de kenmerken, die wij in het vleesch gekend hebben en door den omgang die een ieder kenmerkte in het aardsche leven. Wat beters wenscht gij dan dit? Wat is er in eenige godsdienst verhevener dan dit? Ik weet niets. Het voldoet aan mijne behoeften, het vervult mijne wenschen, het beantwoordt het verlangen van mijn hart; het is de vervulling, of de belofte ten minste, van de vervulling van al mijn streven en hoop.

**Alle heiligen dienen hun aandacht aan Geneologisch
werk te geven.**

D. M. Mc. ALLISTER.

De gene die nu in de Zendingsvelden of op plaatsen ver van de tegenwoordig bestaande tempelen wonen, zouden niet onverschillig zijn tegenover tempelwerk, omdat zij er op het oogenblik niet persoonlijk aan kunnen deelnemen. Zij zouden er voor zorgen dat hun eigen geslachtsregister behoorlijk in de Kerk-registers van het district waarin zij wonen, ingeschreven zijn, zoodat, indien zij sferven voordat zij de gelegenheid gehad hebben in hun leven de tempelverordeningen te ontvangen, hunne namen en geslachtsregister door den Zendings-President naar een der tempelen opgezonden kan worden of door een ander persoon welke door het Presidentschap der Kerk is aangesteld om deze belangrijke zaak waar te nemen, zoodat deze gewichtige verordening in hun belang kan worden volbracht. Ook zou ieder lid van de Kerk met ernst, tijd en geld besteden als het noodig was om geslachtsregisters te bekomen van zijn of haar voorouders en van anderen voor welke tempelwerk gedaan moet worden.

Dit is een plicht die niet verzuimd mag worden.

Zooals de Profeet Joseph Smith zeide: „Deze leerstelling (de zaligheid voor de dooden) was de opdracht der Schriften. De Heiligen welke het in het belang van hunne overledene familieleden nalaten, doen het met gevaar voor hunne zaligheid.”

Aanteekening der Geslachtsrekeningen.

Wanneer de geslachtsrekeningen verkregen zijn, zouden zij verzameld en ingeboekt worden in het familieregister van het tempel-

werk voor de dooden, de laatste vorm van registreeren voor dat doel dat goedgekeurd is door het Presidentschap der Kerk. De juiste manier tot het maken van de vereischte inschrijvingen in het familie-register is ten volle uitgelegd door de voorschriften daarin afgedrukt. Deze ernstige, belangrijke verantwoordelijkheid rust op ieder lid van de Kerk, dat iedere doode in de betreffende familielijjn behoorlijk vereenzelvigd zal worden, om in hun belang maaltregelen zoo te nemen om de tempelverordeningen te volbrengen, en juist te registreeren.

Iedere geldige oorsprong van informatie zou zorgvuldig en volledig onderzocht worden in de poging om de benodigde datums te verkrijgen; bedenkende dat ieder lid der Kerk aansprakelijk is deze informaties te verzamelen voor de vier familielijnen tot welke hij of zij direct verwant is — namelijk vader's vader en moeder en moeder's vader en moeder.

Het is geraden de geslachtsrekening van alle overledenen dragende de geslachtsnamen van de grootouders te verkrijgen van de doops-registers of de Burgerlijke Stand in de plaatsen waar de grootouders waren geboren of woonden, zelfs als de stipte verwantschap tot elk van de aldus ingeschreven personen niet kan worden aangewezen.

Het is rechtvaardig om het tempelwerk voor alle deze te doen in de mogelijkheid dat, omdat zij de geslachtsnamen dragen, zij waarschijnlijk familieleden zijn.

Als de inschrijving op de rechte wijze is gedaan in het familie-verslag van tempelwerk voor de dooden, moeten de namen en andere verlangde informaties gecopiëerd worden op de hiervoor bestemde formulieren om medegenomen of gezonden te worden naar de tempel, waar de verordening zal worden volvoerd. Inlichtingen hieromtrent kunnen verkregen worden van de Kerkambtenaren in plaatsen waar wijken of vertakkingen zijn, en gedrukte circulaire's voor inlichtingen zijn aan de tempelen te bekomen. Leden van de Kerk, welke in een van de zendingsvelden wonen waar op 't oogenblik geen Tempel is en die verlangen om de verordeningen voor hunne afgestorvene familieleden te volbrengen, kunnen schikkingen met den Zendings-President maken om het werk tot een beperkt aantal te laten doen, in een van de tempelen van Utah.

De Profect Joseph Smith, onder datum van 6 Sept. 1842, schreef aan de Heiligen: „Zullen wij in zulk eene verhevene zaak niet voortgaan? Gaat voorwaarts en niet terug. Moed, broederen; en voort. voort ter overwinning! Laat uwe harten zich verheugen, en buitengewoon blijde zijn. Dat de aarde in gezang uitbreke! Dat de dooden lofzangen aanheffen van eeuwigen lof tot den Koning Immanuël, die verordend heeft voor dat de wereld was, datgene wat ons in staat zou stellen hen uit hunne gevangenis te verlossen; want de gevangenen zullen vrijgelaten worden.” (Leer en Verbonden, afd. 128, vers 22).

Van over den Oceaan.

Waarde broeders en zusters,

Het oude jaar is voorbij gegaan en een nieuw jaar is gekomen. Wij mogen onszelve afvragen: Wat heeft het jaar, hetwelk achter ons ligt, ons gebracht? Aan duizenden verdriet en aan anderen vreugde. Maar wat heeft het ons gebracht, navolgers van Christus? Zijn onze zielen verheugd? Zijn wij dankbaar dat wij in het licht van het Evangelie kunnen wandelen? Als wij in deze dingen falen, laten wij dan nu in dit jaar beginnen om zulks te doen.

Broeders en zusters, wij leven in de laatste dagen. Wij kunnen onszelve afvragen: Waar zijn wij? De reizigers op land of op zee, hebben steeds de vraag op de lippen: Waar zijn wij? Gaan wij voorwaarts, maken wij vooruitgang?

Kunnen wij onszelve deze zelfde vraag niet stellen, wij, de kinderen van God, welke begonnen zijn op het pad hetwelk naar het eeuwige leven leidt en als einddoel celestiale heerlijkheden heeft?

De Apostel Paulus, gevoelende hoe gemakkelijk het is om van het smalle pad af te dwalen, schrijft aan de Corinthiers: „Onderzoek uzelve of gij in het geloof zijt, beproeft uzelve.”

Een van de schrijvers in het boek van Mormon, welke gelijk als Paulus het welzijn van God's kinderen in het oog had, raadt aan om toch vooral aan die ijzeren roede van het Evangelie vast te houden.

„Vrede op aarde” werd in de velden van Bethlehem gezongen en wij als Heiligen der Laatste Dagen weten dat het onze plicht is om mede te helpen om dezen toestand teweeg te brengen.

Wij als vrede-stichters, zouden in de eerste plaats beginnen om vrede met onszelve te maken, vrede met onze vaders en moeders, broeders en zusters en met onze naasten.

Laat ons de geboden van God onderhouden, dan kan het niet anders of 1922 zal ons geluk brengen. Dat de Heere u allen moge zegenen met geluk en voorspoed en bovenal dat wij standvastig mogen blijven, is de wensch en bede van

Uw broeder in Christus,

HERBERT E. WILLIAMS,

Spanish Fork, Utah.

INHOUD.

Van een Leven vóór dit Aardsche Bestaan . . . Blz. 81	Zeer zeker niet Blz. 89
De Heiligen aangeraden zich- zelve voor te bereiden voor tijd en eeuwigheid „ 86	Levensliedjes „ 92 De opstanding „ 93
President Whitney en de Londen „Expres” . . . „ 89	Alle heiligen dienen hun aandacht aan Geneolo- gisch werk te geven . . „ 94 Van over den Oceaan . . „ 96